

קונטרס

## עֵינַיִם יְפוֹת

יעורר ויחזק על מעלת קדשת העינים, להרגיל עצמו להסתכל רק על רוחניות חיות אלקותו יתברך המחיה את כל הבריאה, ויזהיר מאד לא להסתכל על שום מקומות מטנפים, אשר פוגם את מראה העינים.



בְּנוֹי וּמְיֻסָּד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵךְ הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצֵינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תְלַמִּידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹרֵךְ נַפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיָּה

רַבֵּי נַתָּן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמְשַׁלֵּב בְּפִסְוֵקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמְאַמְרֵי

חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ



הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מִי שְׁרוּצָה לְרֹאוֹת  
תְּמִיד רוֹחֲנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, עָלִיו לְקַדֵּשׁ  
וּלְטַהֵר אֶת עֵינָיו, וְזֶה תְּלוּי בְּזָה, כִּי בְּלִי  
קַדְשֵׁת הָעֵינַיִם אִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג שׁוֹם  
קַדְשָׁה, וּכְבָר אָמְרוּ צַדִּיקִים: "אֵיךְ הִקְדַּשְׁתָּה  
בְּעֵינַיִם", אֵיכֶּה שׁוֹרֵה הִקְדַּשְׁתָּה? הֵיכָן שִׁישׁ  
קַדְשֵׁת הָעֵינַיִם.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתיב)

קוֹנְטֵרַס

## עֵינַיִם יָפוֹת

א.

אהובי, בני! ראה להדביק את עצמך באין סוף ברוך הוא, וכל מח מחשבתך יהיה דבוק בעצם עצמיות אלקותו יתברך; כי עליך להבין, שכל מה שלמראה עיניך, זה רק אלקותו יתברך, אלא מלבש בלבוש כזה שאתה רואה לפני עיניך: דומם, צומח, חי, מדבר. ובאמת זה רק לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא. ואם אדם היה מכניס בעצמו ידיעות אלו, אז כל החיים שלו כבר היו הולכים בצורה אחרת לגמרי. כי למה עוברים על בני-אדם צרות ויסורים, מרירות והרפתקאות? כי מסתכל רק על גשמיות העולם הזה והבליו, עד שנדמה לו, שיש פה טבע, מקרה ומזל, ומזה באים כל הצרות והיסורים שאדם סובל; כי לכל אחד יש קשיות וספקות עליו יתברך. וכמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן

(נב), שֵׁשׁ לְאָדָם קְשִׁיּוֹת עַל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי כָל  
 אֶחָד אֵינוֹ מֵבִין אֶת דְּרָכָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלָמָּה אֲתוּ מִתְנַהֲגִים  
 בְּצוּרָה אַחֲרַת מֵהַזֵּילַת; וְזֶה מֵה שְׁשׁוּבֵר אֶת כָּל אָדָם,  
 וְלִבּוֹ מִתְעַקֵּם לְגַמְרֵי. אָבֵל בְּאַמַּת אָדָם אֵינוֹ מֵיֵשֵׁב דַּעְתּוֹ,  
 שֶׁהַכֹּל זֶה אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל. וְלָכֵן אֲשֶׁרֵי הָאָדָם  
 הַזּוֹכֶה לְבִטֹּל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֵל הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא,  
 וּמִסְתַּפֵּל רַק עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְאָמַר  
 רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רנד): עֵינַיִם הֵם דְּבָרִים  
 עֲלִיּוֹנִים וְגְבוּהִים מְאֹד, וְהֵם רוֹאִים תָּמִיד דְּבָרִים גְּדוֹלִים  
 וְנוֹרָאִים, וְאִם הָיָה הָאָדָם זוֹכֶה לְעֵינַיִם כְּשֵׁרוֹת, הָיָה יוֹדֵעַ  
 דְּבָרִים גְּדוֹלִים רַק מִמָּה שְׁעֵינָיו רוֹאוֹת, כִּי הֵן רוֹאוֹת  
 תָּמִיד רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, מְרֵאוֹת וְחַזִּינוֹת, אִף שְׂאִין  
 יוֹדֵעַ מַה הוּא רוֹאֶה, כִּי מֵעֲבִירִים לְפָנָיו עֵינָיו בְּמַהֲירוֹת  
 כְּזֹאת, עַד שֶׁזֶה לֹא מַגִּיעַ אֶל דַּעְתּוֹ וְאֵל שְׂכָלוֹ וְהַכְּנֵתוֹ,  
 שְׂאִינוֹ רוֹאֶה וּמֵבִין הֵיטֵב מַה הוּא רוֹאֶה. וְלָכֵן אִם הָיִיתָ  
 מִתְבּוֹנֵן הֵיטֵב בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה, וְהָיִיתָ רוֹאֶה, שְׂאִין לָךְ כָּל  
 עֵשֶׁב וְעֵשֶׁב שְׂאִין לוֹ מִזֵּל בְּרָקִיעַ שְׂמֶכֶה אוֹתוֹ, וְאוֹמֵר לוֹ:  
 גְּדֹל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה י', סִימָן ו'); וְדַבֵּר זֶה אִי אֶפְשָׁר לְתַאֵר  
 וְלִשְׁעַר כָּלֵל, אִיךָ שֶׁהַכֹּל מִשְׁגָּח בְּהַשְׁגָּחַה פְּרָטִית, וְאִם  
 אָדָם הָיָה זוֹכֶה לְהִסְתַּפֵּל רַק עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת  
 הַמְּחִיָּה אֶת כָּל דָּבָר וְדָבָר, אִזּוֹ הָיָה נִדְבָק בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ  
 הוּא, וְהָיָה מוֹפִיעַ עֲלָיו רוּחַ-הַקְדוֹשׁ בְּרוּר.

אך בשביל הבחירה והנסיון נתן הקדוש-ברוך-הוא כח לסמ"ך-מ"ם, שיוכל לטמא את עיני האדם, על-ידי שיסתכל על נשים ועל תמונות תועבה, רחמנא לישזבן, אשר דבר זה מחשיך את העינים. ולא בחנם שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין מה.): אין יצר הרע שולט, אלא במה שעינו רואות; כי בזה שאדם מסתכל על נשים ועל תמונות תועבה, ובפרט עכשו, שהפריצות עושה פריצות בין נשמות ישראל, שהנשים הולכות חשופות לגמרי, כדי להכשיל את נשמות ישראל בראיות אסורות, עד שמתחממים לדבר עברה, רחמנא לצלן, ובאים לידי החטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, אשר זה מה שמחשיך את עינו של האדם, ובמקום להסתכל על שכינת עזו יתברך, הוא מסתכל על זבל, וזה מטמא את מחו, ומעקם את לבו בקשיות וספקות עליו יתברך. ולכן ראה, אהובי, בני! מה לפניך, ראה לקדש את עיניך, שתזכה ל"עינים יפות", ותשמר את עצמך מאד מאד לא להסתכל על נשים ועל תמונות תועבה, אשר כל הסתכלות רעה עושה פגם וכתם בנפש; אשרי מי שזוכה לקדש ולטהר את עינו, וזוכה ל"עינים יפות", שאז יזכה לראות את רוחניות חיות אלקותו יתברך, המחיה והמהוה והמקים את כל הבריאה כלה, ואז ישפע עליו שפע ורוח-הקדש ברור, עד שיהיה לפניו פתוח כל

הבריאה כלה, כי יראה רק את אמתת מציאותו יתברך;  
אשרי מי שזוכה להגיע לזה!

## ב.

אהובי, בני! עליך לדעת, אשר עקר האדם הם העינים, כי בלי עינים אדם חשוב כמת, כמאמרם ז"ל (נדרים סד:): סומא דומה למת; ולכן צריכים מאד לשמר על העינים. ועקר השמירה זה רק להסתכל על רוחניות חיות אלקותו יתברך, שזו צריכה להיות מגמת כל בר ישראל — למסור את נפשו להסתכל על כל דבר, רק על החיות אלקות המחיה ומקימת את הדבר הזה, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן א'), שהאיש הישראלי צריך להסתכל על השכל שיש בכל דבר, שהוא החכמה אלקית שיש בכל דבר. ולכן צריכים למסור את נפשו מאד להסתכל רק על הקדוש-ברוך-הוא, כי העינים הן המוליכות את האדם. ולכן אמרו חכמינו הקדושים (ספרי בהעלותך): אין לך חביב בכל הגוף כעין, ומשל בה את ישראל; כי העקר הוא העינים, שאדם צריך תמיד רק לשמר על עיניו, ולהסתכל על רוחניות חיות אלקות והמהוה את הבריאה, ואם אדם מסתכל רק על רוחניות חיות אלקות של הבריאה, על-ידי-זה נכנסת בו שמחה עצומה; כי באמת כל

## עֵינִים יְפוֹת

רצג

הַמְרִירוֹת וְהַדְּפֹאֹן שֵׁישׁ בְּאָדָם, זֶה רַק מַחֲמַת קְלָקוּל הָעֵינַיִם, שֶׁמְסַתְּפֵל עַל תְּמוֹנוֹת תּוֹעֵבָה וְעַל נָשִׁים פְּרוּצוֹת, שֶׁזֶה מֵה שֶׁמְכַנֵּס בּוֹ הַרְהוּרִים רָעִים, וּבֹא לִיְדֵי חֲמוּם שֶׁמְחַמֵּם אֶת עֲצָמוֹ לְעֵבְרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה, רַחֲמָנָא לִישׁוֹבָן, הוּא הוֹרֵס אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרִי.

וְלָכֵן רְאֵה, אֲהוּבִי, בְּנִי, מֵה לְפָנֶיךָ! מֵאַחַר שֶׁכָּבַר נִכְשַׁלְתָּ כְּמוֹ שֶׁנִּכְשַׁלְתָּ בְּעֵינֶיךָ, וְהִסְתַּכַּלְתָּ עַל נָשִׁים וְעַל תְּמוֹנוֹת תּוֹעֵבָה, אֲשֶׁר זֶה מִחֲלָה כָּכָל הַמַּחֲלוֹת, רַחֲמָנָא לִישׁוֹבָן, שֵׁישׁ בְּנִי-אָדָם שֶׁכָּל-כֶּף נִכְנָסוּ בְּזָבֵל וּבִזְהָמָא הַזֶּה שֶׁל הִסְתַּכַּלוֹת עַל נָשִׁים וְעַל תְּמוֹנוֹת תּוֹעֵבָה, עַד שֶׁלֹּא יְכוּלִים לְהַפְרִד מְזֵה, וְזֶה מֵה שֶׁמְכַנֵּס בָּהֶם דְּפֹאֹן פְּנִימִי, עַד שֶׁהֵם תָּמִיד בַּמְרִירוֹת, וְרוֹצִים לָמוּת. וְלָכֵן רְאֵה, אֲהוּבִי, בְּנִי! לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל עֵינֶיךָ, לֹא לְהִסְתַּכַּל עַל נָשִׁים וְעַל תְּמוֹנוֹת תּוֹעֵבָה, אֲשֶׁר דָּבָר זֶה מַחֲשִׁיךְ אֶת הָעֵינַיִם, עַד שֶׁאֵין רוֹאִים רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת, וְזֶה מֵה שֶׁמְכַנֵּס בּוֹ דְּפֹאֹן פְּנִימִי, עַד שֶׁהוּא נִשְׁפָּר לְגַמְרִי. וְלָכֵן לֹא תִמְצָא אָדָם שֶׁהוּא מְמַרְמֵר וְעֲצוּב, אֲלֵא עַל-יְדֵי שֶׁנִּפְגַּם בְּבְרִית. כִּי כֶּף גְּלָה לָנוּ רַבְנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קס"ט), אֲשֶׁר הִקְלִיפָה הַמַּחֲטָאֵת אֶת הָאָדָם בְּפִגְמֵי הַבְּרִית נִקְרָאת עַל שֵׁם יְלָלָה לִילִי"ת; וּכְשֶׁאָדָם שָׁשׁ וְשִׂמַּח, אָז הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֲצָמוֹ יִשְׁמַר לוֹ אֶת בְּרִיתוֹ שֶׁלֹּא יִפְגַּם, אֲבָל בְּזֶה שֶׁאָדָם מְסַתְּפֵל עַל נָשִׁים וְתְמוֹנוֹת

תועבה, זה מה שמקרה לו את האמונה. ולכן אמרו חכמינו הקדושים (ברכות יב:) על הפסוק (במדבר טו, לט): "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", "אחרי לבבכם" — זו מינות, "ואחרי עיניכם" — זה הרהור עברה; כי זה תלוי בזה, כפי שאדם מסתכל על נשים ועל תמונות תועבה, והולך אחר עיניו, על-ידי-זה, רחמנא לישזבן, הולך אחר לבבו, והוא כופר בעקר, רחמנא לישזבן, עד שנחשך מפני האור אין סוף לגמרי; כי באמת אמרו חכמינו הקדושים (סוטה ג): בתחלה הייתה השכינה עם כל אחד ואחד, כיון שחטא, נסתלקה מפני שכינה; והשכינה זה גלוי אלקות, אמונה ברוחה ומזככת, עד שאדם מרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתו, עמו ואצלו, אבל אם אדם פוגם, רחמנא לישזבן, בעיניו, ומסתכל על נשים ועל תמונות תועבה, ובא לידי הרהורים רעים, רחמנא לישזבן, ואחר-כך בא לידי חטאים חמורים של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, על-ידי-זה נחשך מאור עיניו, ואינו זוכה לראות את השכינה, ואז מר לו מאד מאד, כי אין השכינה שורה, אלא במקום שמחה (פסחים קיז:); וחכמינו הקדושים אמרו (ירושלמי ברכות, פרק א', הלכה ה'): לבא ועינא תרי סרסורי דחטאה, אמר הקדוש-ברוך-הוא: אי יהיבת לי לבא ועינא, אנא ידענא דאנת לי; כי שני אלו הם תלויים זה בזה, הינו העינים והלב; ועל-כן אשרי אדם



## עינים יפות

רצה

שזוכה לשמור על עיניו, וזוכה ל"עינים יפות"; וזו מדרגת הצידיקים, שזוכים להיות כל-כף דבוקים בהקדוש-ברוך-הוא, עד שלא רואים שום דבר, רק את אמתת מציאותו יתברך. ולכן יוסף הצידיק שזכה לשמור את עיניו, אמרו חכמינו הקדושים (סוטה לו:): זרעיה דיוסף לא שלטא ביה עינא בישא, דכתיב (בראשית מט, כב): "בן פורת יוסף, בן פורת עלי עין"; ואמר רבי אבהו: אל תהי קורא 'עלי עין' אלא 'עולי עין'; כי עין שלא רצתה להנות מפרוץ, זכה שאין העין רעה שולטת בו.

ולכן, אהובי, בני! אם תזכה לשמור על עיניך, אז תהיינה לך "עינים יפות", ולא תצטרך לפחד משום עין הרע. וחכמינו הקדושים אמרו (במדבר רבה, פרשה י', סימן ו'): מָה רָאָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְשֶׁאֵל מִיִּשְׂרָאֵל הַלֵּב וְהַעֵינַיִם, שִׁיְהִיו אַחֲרָיו? לְפִי שֶׁהֶעֱבְרָה תְלוּיָהּ בָּהֶם, הַעֵינַיִם רֹאוֹת אֶת הַזּוֹנָה וְהַלֵּב מְהַרְהֵר אַחֲרֶיהָ, וְאַחֲרֶיהָ רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, בָּא לִידֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים. וְאַנְחָנוּ עֵדִים מֵה קוֹרָה בְּדוֹר הַזֶּה, שֶׁהֶעֱרַב-רַב מְטֻמְאִים אֶת עֵינֵי נְעָרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמְכַשִּׁילִים אוֹתָם בְּעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת, עַד שֶׁנִּכְשְׁלִים בְּעֵבְרָה הַכִּי גְרוּעָה שֶׁל פֶּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שְׁזָה מְטֻמְטֵם אֶת הַלֵּב וּמַעְקָם אֶת הַמֶּחַ וְהַדַּעַת, עַד שֶׁנִּכְנָסִים בּוֹ סִפְקוֹת וְקִשְׁיוֹת עַל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שֶׁנֶּאֱבָד לְגַמְרֵי, מִרַב עֲצָבוֹת

וּדְכָאוֹן שְׁנֹכְנָס בּוֹ, וְהוּא תָּמִיד שׁוֹרָה בְּדְכָאוֹן פְּנִימִי,  
 וּמִבְּקֶשׁ אֶת נַפְשׁוֹ לְמוֹת, מְרַב מְרִירוֹת שְׁעוֹבֶרֶת עָלָיו.  
 וְלִכֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנִי, מֵהַיּוֹם וְהָלְאָה לְשֹׁמֵר עַל עֵינָיָהּ,  
 וְתִרְגִּיל אֶת עֲצָמָהּ לְהִסְתַּכֵּל רַק עַל רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו  
 יִתְבָּרֵךְ, הַמְּחִיָּה וְהַמְּהַיָּה וְהַמְּקַיֶּמֶת אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה,  
 וְעַל-יָדַי שְׁתַּחֲדִיר בְּעֲצָמָהּ גְּלוּי אֱלֻקוֹת, לְהִסְתַּכֵּל רַק עַל  
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּזֶה יִמְתְּקוּ מִמֶּהּ כָּל הַדֵּינִים, וְתִזְכֶּה  
 לְהִיּוֹת שָׁמוֹר מֵהַכֹּל; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁמֻקִּים אֶת כָּל זֶה, וְאִז  
 טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

## ג.

אֶהוּבִי, בְּנִי! צָרִיךְ שְׁתַּדַּע וְתַחְקֵק הַיֵּטֵב בְּדַעְתָּךְ,  
 אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכֹל  
 אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וּמֵה שְׁהַעֲיֵן רוּאָה — הַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת,  
 אֲלֵא מְרַב אֹר, אָדָם לֹא קוֹלֵט מֵה הוּא רוּאָה, וּבְשִׁבִיל  
 זֶה הוּא סוֹבֵל יְסוּרִים. וְזֶה מֵה שְׁאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים  
 (מִדְּרַשׁ תְּהִלִּים קמ"ו, ה): אֵין לָךְ יְסוּרִין כְּעוֹרוֹן עֵינַיִם; כִּי אִם  
 אָדָם לֹא רוּאָה אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, זֶה הַיְסוּרִים  
 הַכִּי גְדוֹלִים; כִּי כְּשֶׁבֵר יִשְׂרָאֵל דְּבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ  
 יִתְבָּרֵךְ, וּמִסְתַּכֵּל רַק עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִז הוּא תָּמִיד  
 מִתְחַזֵּק. וּבְאֲמַת אֶפְלוֹ שְׁכָבֵר נִכְשְׁלַת בְּפָגַם הַבְּרִית —  
 הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר זֶה הָעוֹן הַכִּי חָמוּר, כְּמוֹכָא

אשר עו"ן במלוי כזה: עי"ן ו"ו נו"ן — בגימטריה רמ"ח, וחטא פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, נעשה בהרגשת כל רמ"ח אברים, על-כן העוון הזה הוא עוון חמור מאד, ועל זה צועק הנביא (ישעיה א, ד): "עם כבוד עוון זרע מרעים בנים משחיתים"; כי רחמנא לישזבן, העוון הזה של הוצאת זרע לבטלה, הוא משחית את זרעו והורג אותם, כי מכל טפה וטפה יכול להולד בן או בת, ולכן העוון הזה של הוצאת זרע לבטלה, הוא החמור ביותר, ובא רק על-ידי פגם עינים, שאדם מסתכל על נשים ועל תמונות תועבה. ובפרט בדור הזה, אשר הנסיון הכי קשה לאדם הוא — לזכות להגיע ל"עינים יפות", כי הסמ"ך-מ"ם מטמא את עיני האדם. ולכן ראה, אהובי, בני! להרגיל את עצמך להסתכל רק על אמתת מציאותו יתברך, ויתחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם להיות בשמחה, כי אין עוד דבר שמציל את האדם מפגם הברית כמו השמחה, כי השמחה שורפת את כל הקלפות. ולכן ראה להדביק את עצמך באין סוף ברוך הוא, ותמיד תציר בדעתך איך שכל העולם כלו זה אור האין סוף ברוך הוא, ואתה נמצא בתוך האור. ורבנו ז"ל אמר (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן נה), שאדם צריך להגיע לבטול כזה, עד שלא יראה גם את עצמו, ואל כל זה יכולים לזכות בעת התפלה היקא, כי אדם צריך להרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-

הוא, וְכָל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו – בֵּין בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבֵין בְּרוּחָנִיּוֹת יִבְקֶשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ. וְלִכֵּן לָמָּה אֲתָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת כָּל-כָּף שָׁבוּר?! הֵן אָמַת שֶׁנִּכְשַׁלְתָּ כְּבָר בְּהִסְתַּכְּלִיּוֹת רָעוֹת, אֲשֶׁר זֶה חֲטָא וְעוֹן מְגַנֵּה מְאֹד מְאֹד, כִּי עַל-יַדֵּי שְׂמֵסֶתְפְּלִים עַל נָשִׁים וְעַל תְּמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, בָּאִים לִיַּדֵּי חֲמוּם, שְׂמֵחֶמֶם אֶת עֲצָמוֹ לְעִבְרָה, עַד שֶׁבָּאִים לִיַּדֵּי הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, עִם כָּל זֹאת עַל הַכּל מוֹעִילָה תִּשׁוּבָה. וַיִּכְמוּ שְׂאֵמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן ע"א), וַאֲפֹלוּ הַחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, גַּם-כֵּן יְכוּלִים לְתַקֵּן, אִם אָדָם רַק יִקְבֹּל עַל עֲצָמוֹ קִבְלָה חֲזָקָה, שְׂמֵחִים וְהִלָּאָה יִזְכֶּה לְ"עֵינַיִם יְפוֹת", לֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל נָשִׁים וְלֹא עַל תְּמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, וְאִזּוֹ יִזְכֶּה לְטַהֵר אֶת מַחַ מַחֲשַׁבְתּוֹ, וְיִהְיֶה דְבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁאֵינוֹ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאִזּוֹ טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ד.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר הֵיָצַר הָרַע לֹא עוֹזֵב אֶת הָאָדָם, אֲלֹא בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִחֲדָשׁ, בָּא עָלָיו מִחֲדָשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (קְדוּשֵׁין ל:): בְּכָל יוֹם וַיּוֹם יִצְרוּ שֶׁל אָדָם מִתְּחִלָּה עָלָיו, וּבִיּוֹתֵר מִתְּגַבֵּר עַל הִסְתַּכְּלוֹת עַל נָשִׁים, כִּי יוֹדַע, שֶׁאִם אָדָם יִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ

להסתכל על נשים, רחמנא לישזבן, על-ידי-זה יבא לידי עברות חמורות, ואין אדם נצל מזה, כי השגעון הזה להסתכל על נשים, נדבק בכל אדם, רחמנא לצלן, אלא הצדיקים הדבקים באין סוף ברוך הוא, תמיד מסתכלים רק על אמתת מציאותו יתברך, ולכן הם זוכים ל"עינים יפות"; כי אצלם הכל הכל הבלים, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (עבודה זרה כ.) על רבי עקיבא, שהיה רק ושחק ובכה. ולכן את הצדיקים זה לא מבלבב, כי הם כל-כף דבוקים באין סוף ברוך הוא, עד שהם לא רואים בכלל גשמיות העולם הזה, וממילא אין להם שום שיכות להסתכלות על נשים, לא-כן אנשים שעדין לא הגיעו לדרגה כזו, הם צריכים רחמים רבים, שלא יתגבר עליהם יצרם להסתכל על נשים, שזה מביא אחר-כך לאדם, שיפשל בעברות חמורות. כי העקר מתחיל עם העינים, כי העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים, כמובא (טור ארח חיים, סימן א'); ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניה! ראה להרגיל את עצמך לדבר רק אל הקדוש-ברוך-הוא, ואם תמיד תתמיד בדבור אליו יתברך, על-ידי-זה יזדכך מחך, עד שתהיה דבוק בחי החיים בו יתברך; כי אין עוד דבר המדבק את האדם אל הקדוש-ברוך-הוא, כמו הדבור שמרגיל את עצמו לדבר אליו יתברך, ובפרט מי שפבר נכשל בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, צריך לצעק הרבה אליו יתברך,

קולי קולות, כולי האי ואולי שיזכה לזכה ולטהר את מח  
מחשבתו ואת לבו. ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך!  
העקר אל תתיאש, אפלו שאתה יודע שנכשלת כבר כמה  
שנכשלת, תמיד תזכר, שיכולים לתקן הכל, כמו שאמר  
רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן קיב): אם אתה מאמין  
שיכולין לקלקל — תאמין שיכולין לתקן; אשרי אדם  
שאינו מטעה את עצמו בזה העולם, אלא בורח תמיד  
אליו יתברך ומדבר עמו יתברך שעל-ידי-זה סוף כל סוף  
ישבר ממנו את התאוה המגנה הזו של הסתכלות על  
נשים, שזה אבי-אבות הטמאה, שמביא את האדם לכל  
מיני חטאים שבעולם; כי פגם הברית מביא אחר-כך את  
האדם גם לכפירות ואפיקורסות, ואז אדם נעקר משני  
העולמות. ולכן ראה להתחזק בכל מיני אפנים שבעולם,  
וסוף כל סוף אחר הרע יבא הטוב, אם רק תתחזק לבקש  
ממנו יתברך בכל יום על כל פרט ופרט. ובפרטיות על  
"עינים יפות", שלא תסתכל על נשים ותמונות תועבה,  
רחמנא לצלן, ואז תראה נסים נגלים שיעשה עמך  
הקדוש-ברוך-הוא.

ה.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר אין שום מציאות  
בלעדיו יתברך כלל, וצריכים להכניס את זה היטב היטב

במח-מחשבתו, כי זה עקר הגאולה של אדם, שיכול לגאל את נפשו מהשאול תחתית ומתחתיו שנפל בו; כי באמת אם אדם חוטא בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שבא בדרך כלל על-ידי הסתכליות רעות, על-ידי-זה הוא נופל בתפיסה, כמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות פדיון שבויים, סימן יא): מי שלא תקן חטאת נעורים, על-ידי-זה בא לבית האסורים, והוא צריך לסבל שם יסורי תפת. ולכן ראה אל מה באת, על-ידי שנכשלת בראיות אסורות ובהסתכליות רעות, רחמנא לישזבן, הרגלת את עצמך להסתפל על כל אשה שעוברת ברחוב ועל תמונות תועבה, שזה מה שחמם אותך, עד שבאת לפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שזה מכניס בך עצבות ומרירות ודאגות, כמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות עצבות, סימן א'): מי שלא תקן חטאת נעורים, על-ידי-זה באים לו דאגות. ולכן ראה, אהובי, בני! לקחת את עצמך בידיך, ומהיום והלאה תרגיל את עצמך להסתפל רק על אמתת מציאותו יתברך, ותציר בדעתך, איך שכל העולם כלו הוא אין סוף ברוך הוא, ותרגיל את עצמך לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ותפרש את כל שיחתך אליו יתברך, ועל-ידי-זה דיקא ימתקו ממך כל הדינים; כי כל הצרות והיסורים שעוברים על בני-אדם, זה רק מחמת שחטא בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שזה מה שגורם לו, שיקומו עליו בני-אדם ויחלקו עליו,

כמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות גאוף, סימן כו): על-ידי הוצאת זרע לבטלה, בורא קלפות המתלבשים בבני-אדם מתנגדים וחולקים עליו, ועושים לו יסורים. ועל-כן אם אתה סובל כל-כף הרבה צרות ויסורים מבני-אדם, תדע לך, שפגמת בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שבא על-ידי הסתכליות רעות, שהרגלת את עצמך להסתכל על נשים חשופות ופרוצות ועל תמונות תועבה, שזה גרם שחממת את עצמך לעברה, עד שנהרסת לגמרי.

ולכן ראה, אהובי, בני! לחזור בתשובה שלמה אליו יתברך, ותתקן את עיניך על-ידי שתרגיל את עצמך להסתכל רק על רוחניות חיות אלקותו יתברך; כי באמת הוא יתברך מחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה כלה, ומה שאתה רואה, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא. וראה להחזיק מעמד, ואז תוכל לעבר על הכל. העקר ראה לשוב בתשובה שלמה על כל הזהמא והלכלוף שעשית, שפגמת בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שזה החטא הכי מגנה, כי הוא הורג את בניו ובנותיו, כי מכל טפה וטפה יכול להוצר ולד וכו', והוא מוציאם לבטלה, על-ידי-זה נבראים קלפות ומשחיתים, כמו-בא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קמא), והם נוקמים בו אחר מותו. וכן אמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות גאוף, סימן מח): המוציא זרע לבטלה, כאלו הביא בניו לעבודה זרה,



וכן נהוין בסקילה. ולכן ראה, אהובי, בני! לחזור בתשובה שלמה, ותחדיר בעצמך, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ותדבר אליו יתברך, ועל-ידי-זה ימחל לך הקדוש-ברוך-הוא על כל מה שפגמת, כי בזכות האמונה שתהיה לך בו יתברך, יסלח לך הבורא יתברך שמו; כמוכא בדברי רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן לג): על-ידי אמונה, הקדוש-ברוך-הוא יסלח לך על כל עוונותיך; ואז אשריך בעולם הזה ואשריך בעולם הבא.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר באמת כל אדם צריך להגיע למדרגה כזו, עד שלא יראה לפני מראה עיניו רק את אמתת מציאותו יתברך, ותמיד יסתכל רק על רוחניות חיות אלקותו יתברך, שזה נקרא "עינים יפות", שסתכל רק על הקדוש-ברוך-הוא, המחיה והמקים ומנהיג את הבריאה כלה; כי באמת דומם, צומח, חי, מדבר, הם לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, וכל מה שאתה רואה לפניך, זה רק אלקות, מלבש בלבוש הגשמי והחמרי הזה, ולכן הצדיקים הדבוקים באין סוף ברוך הוא, משתעשעים בשעשוע דמלכא עלאה, וזוכים לחבר ולשלב את העולמות, על-ידי יחודים קדושים, ונפתחים להם כל העולמות, ושומעים

כרוזים מלמעלה, ומטילים ביחודי שמוותיו יתברך מתתא לעילא ומעילא לתתא, כמו בגן יפה, ומיחדים יחודים נוראים כפי סדר פרצוף העולמות, אבל כשאדם נכשל בעיניו, ומסתכל על נשים חצופות או על תמונות תועבה, על-ידי-זה נופל מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, ונתחמם לעברה, ובא לידי פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ועל-ידי-זה הוא פוגם בעולמות העליונים, וכן מערבב את סדר הפרצופים העליונים, ולכן צריך לתשובה חזקה.

ועקר התשובה זה ודוי דברים, שאז מוציא את הצרופים הרעים מעצמותיו, כמו שגלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ד'), שעוונותיו של אדם חקוקים על עצמותיו, כמו שכתוב (יחזקאל לב, כז): "ותהי עונותם על עצמותם"; וכל עברה יש לה צרוף אותיות, וכשעבר איזו עברה, אזי נחקק צרוף רע על עצמותיו, ועל-ידי-זה מכניס הדבור של הלאו הזה שעבר, בתוך הטמאה, ועל-ידי-זה הוא סובל יסורים, כמו שכתוב (תהלים לד, כב): "תמותת רשע רעה רעה"; הרע בעצמו שעשה, זה ממותת אותו. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (תנחומא וזאת הברכה, פרשה ו'): "רשעים אפלו בתייהם קרויים מתים, כי הם מסתובבים בחשך, ולא רואים שום אור, ועל-ידי ודוי דברים שאדם מתודה להקדוש-ברוך-הוא, יוציא

## עינים יפות

שה

מעצמותיו האותיות החקוקות עליהם, ונעשה מהם הדבור של הודוי, כי הדבור יוצא מעצמותיו, כמו שכתוב (תהלים לה, י): "כל עצמותי תאמרנה"; הינו כשאדם מדבר ואומר את הודוי אל הקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה מוציא את האותיות מעצמותיו, ומתחיל להאיר לו האור אין סוף ברוך הוא. ולכן עקר התשובה זה ודוי דברים, וכל המרבה להתודות, הרי זה משבח.

ולכן ראה, אהובי, בני! מאחר שכתב פגמתי ונכשלתי בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, עד שנמאס לך החיים, ואתה כל-כף ממרמר, ועוברים עליך צרות ויסורים ומכאובים, ראה ללכת למקום פנוי שאין שם בני-אדם, ותתחיל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ותשפך נפשך אליו יתברך. ואף שבהתחלה ידמה לך, שאף אחד לא שומע אותך, כי כל זה בא מרבוי עוונותיך, שנכנסה בך כפירות ואפיקורסות, כמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן כב): הפשע של האדם מכניס כפירה לאדם; וכמו שכתוב (ישעיה נט, ב): "כי אם עוונתיכם היו מבדלים בינכם לבין אלקיכם"; כי על-ידי שאדם חוטא, הוא עושה מחיצה בינו לבין הקדוש-ברוך-הוא, ועל-ידי שמתודה לפניו יתברך, ומדבר אליו יתברך, הוא פותח פתחים בתוך המחיצה, עד שזוכה לסלק את המחיצה

לְגַמְרִי. וְלִכֵּן אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תורת כהנים בַּחֲקָתִי):  
 אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: מִיָּד שֶׁהֵם מִתְוָדִים עַל  
 עוֹנוֹתֵיהֶם, מִיָּד אָנִי חוֹזֵר וּמְרַחֵם עֲלֵיהֶם; כִּי בָּזָה שְׂאֵדָם  
 מִתְוָדָה אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בָּזָה הוּא מַגְלָה אֶת  
 פְּנִימִיּוֹת לְבָבוֹ, שֶׁהוּא מְאַמֵּן בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְאִינוֹ מִתְיַאֵשׁ.  
 וְלִכֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנִי, מָה לְפָנֶיךָ! אִם אַתָּה רוֹצֵה  
 שְׁתַּדְּלַק בְּךָ נִשְׁמַתְךָ, עַד שְׁתַּדְּבִיקָה אֶל הָאוֹר אֵין סוּף  
 בְּרוּךְ הוּא, הִרְגֵּל אֶת עֲצָמְךָ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. וְאָמְרוּ  
 חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (זִהַר בְּרֵאשִׁית נו): כָּל מָאֵן דְּאוּדֵי עַל  
 חֲטָאֵיהֶם, קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק לֵיהּ וּמְחִיל עַל חוֹבֵיהֶם;  
 [מִי שְׂמוּדָה עַל חֲטָאֵיו, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹזֵב אוֹתוֹ  
 וּמוֹחֵל לוֹ עַל כָּל עוֹנוֹתָיו].

וְלִכֵּן אָנִי מְאֹד מְבַקֵּשׁ אוֹתְךָ, אֶהוּבִי, בְּנִי! מֵאַחַר  
 שְׁעֵבֵר עָלֶיךָ כְּכֹר מָה שְׁעֵבֵר בְּחַיֶּיךָ, רָאָה לְבָרַח לְמַקּוֹם  
 פְּנוּי שְׂאֵין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וְתִשְׁפֹּךְ אֶת נַפְשְׁךָ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ,  
 וְאִזּוֹ יִתְחִיל לְהָאִיר לְךָ אוֹר אֵין סוּף בְּהָאָרֶץ נוֹרָאָה  
 וְנִפְלְאָה מְאֹד, עַד שֶׁלֹּא תִרְצֶה שׁוֹם דְּכָר, רַק אֶת  
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְזָכֹר כָּלֵל זֶה, כִּי מִי שְׂפָגַם בְּפָגַם  
 הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, עַל-יְדֵי הַסְתַּפְּלוּת רְעוֹת  
 שֶׁהַסְתַּפֵּל עַל נְשִׁים וְתַמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, עַל-יְדֵי-זֶה נוֹפֵל  
 בְּדַכָּאוֹן וּבְשִׁכְרוֹן לֵב וּבִיאוּשׁ, עַד שְׂמִתְיַאֵשׁ מִחַיָּיו. וְלִכֵּן  
 אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהִתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים טוֹבִים, חַיִּים

נעימים, ראה להדביק את עצמך באין סוף ברוך הוא, ותבוא אליו יתברך, ותדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ותצעק ותתחנן אליו יתברך, ואז סוף כל סוף תזכה לשבר את המחיצות שבינה לבין הקדוש-ברוך-הוא, עד שיאיר עליך מלך הכבוד בעצמו; כי באמת אין עוד דבר יותר חשוב אצלו יתברך כמו תפלה. ואם בני-אדם היו יודעים מה זה תפלה, לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, אז היו עוסקים בזה כל ימי חייהם; כי כל דבור ודבור שמדברים אליו יתברך, זו הצלחה נצחית, הצלחה כזו שאין לתאר ואין לשער כלל. וכל דבור ודבור שאדם מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, הוא כלי להמשיך בו שפע אלקי. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לד), שהדבור הוא כלי השפע. ואמרו חכמינו הקדושים (סוטה ה.): אין תפלתו של אדם נשמעת, אלא אם-כן משים לבו כבשר, הינו שאדם שבור בעצמו. וזה זוכים דיקא כשאדם מתחיל להתבונן מה הוא חטא, ואיך הוא חטא, ולפני מי הוא חטא, ואיך פגם לפניו יתברך. ועל-כן לא בחנם שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין מג:): מי שדעתו שפלה — אין תפלתו נמאסת; שנאמר (תהלים נא, יט): "לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה".

ועל-כן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! ברח לך רק אליו יתברך, שזה מה שיציל אותך מפגם הוצאת זרע לבטלה, שנפלת ונשלכת בזה, כי על-ידי שהרגלת את עצמך מימי נעוריך להסתפל על כל אשה שעוברת ברחוב, שזו מחלה ככל המחלות, עד שעל-ידי-זה נתחממת ובאת לידי חטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שאתה משחית את ילדיך במו ידיך, כי מכל טפה וטפה יכול להולד ולד, ואתה הולך והורג אותם, ולכן אין לך שום תקנה, רק לבא אל הקדוש-ברוך-הוא, ולבקש ממנו יתברך. וכבר אמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה ל', סימן ג'): בדורות הללו, שאין להם — לא מלך ולא נביא, לא כהן ולא אורים ותמים, ואין להם אלא תפלה זו בלבד, אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-הוא: רבונו של עולם, אל תבזה את תפלתם. דוד המלך שהיה תפלתם ותשובתם של עם ישראל, בקש והתחנן מלפניו יתברך, כשיגיע זמן, שלא יהיה לעם ישראל — לא בית-המקדש ולא כהן ולא מלך ולא נביא, ותשאר להם רק תפלה — תשמע ותקבל את תפלתם. וכן אמרו חכמינו הקדושים (תנחומא וירא): אמר להם הקדוש-ברוך-הוא לישראל, הווי זהירים בתפלה, שאין מדה אחרת יפה הימנה, והיא גדולה מכל הקרבנות, ואפלו אין אדם כדאי להענות בתפלתו ולעשות חסד עמו, כיון שמתפלל ומרבה בתחנונים, אני עושה חסד עמו. ולכן אני מאד

מבקש אותך אהובי, בני! שאל תתיאש בשום פנים ואפן, כי הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, וסולח לכל הבא ושב לפניו. ועקר התשובה — לפתח את הפה ולדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ולהתוכח עמו יתברך, כביכול, כמו שכתוב (ישעיה א, יח): "לכו נא ונזכחה יאמר הוי"ה" וגו'; הקדוש-ברוך-הוא מבקש אותנו שנתוכח עמו, ועל-ידי-זה הוא ימחל לנו, כמו שכתוב (שם): "אם יהיו חטאיכם כשנים — כשילג ילבינו, אם יאדימו כתולע — כצמר יהיו"; ולא לעזב אותו אלא לבקש להתחנן ולשאל ממנו יתברך, שיחוס וירחם עליך, ואז אם תהיה עקשן גדול, לא תזוז משם, עד שהקדוש-ברוך-הוא ימחל לך על כל עוונותיך, ויתחיל להאיר לך אור אין סוף ברוך הוא, עד שתרגיש, איך שכל הבריאה כלה היא אור אין סוף ברוך הוא, רק מלבשת בלבוש הגשמי והחמרי, אשר לפני מראה עיניך, ואז תשכיל ותבין, שהכל דמיון אחד גדול, כי כל הבריאה כלה היא לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, והצדיקים רואים את זה תמיד, אלא בשביל הבחירה והנפסיון הם צריכים להלביש את עצמם בלבוש אחר לבוש. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן צא), כדי שהם יוכלו לקרב יהודים אל הקדוש-ברוך-הוא, ועל-כן הם מתלבשים בכל מיני לבושים, וכן השגותיהם הנוראות והנפלאות, הם מלבישים את זאת בדברים פשוטים, עד שגם שאר

נשמות ישראל יוכלו להתקרב אליו יתברך. ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב אל הצדיק האמת המעורר מהשנה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס'), שהצדיק מעורר מהשנה, וכיון שמעורר מהשנה, אז זוכים לדבק את עצמם באין סוף. אשרי מי שזוכה להגיע לזה, ואז טוב לו כל הימים.

## ז.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר כל בר ישראל צריך למסור את נפשו בעבורו יתברך, ותמיד יהיה לפני מראה עיניו, אשר יבא היום, והוא יצטרך לעמוד לפני בית-דין של מעלה, ולתן דין וחשבון על כל מה שחשב, ועל כל מה שדבר, ועל כל מה שעשה. ולכן מה לך, אהובי, בני, לחכות עד שתצטרך לשלם מחיר גבה על כל מה שעבר עליך בחייה, טוב מאד, שכבר תשוב בתשובה אמתית אליו יתברך, ובפרט במה שקלקלת בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, אשר זה העון הכי חמור, כמאמר ז"ל (פלה, פרק א'): כל המחמם עצמו להוציא זרע לבטלה — חשוב כבהמה, מה בהמה אינה מקפדת ועושה, אף הוא כן, מה בהמה אינה עומדת אלא לשחיטה, ואין לה חלק לעולם הבא, אף הוא אין לו חלק לעולם הבא, ועליו אמר שלמה בחכמתו (קהלת ג, כא): "מי יודע רוח



בני-האדם העלה היא למעלה" — זו נשמטן של צדיקים, שאין מחממין עצמן, ואין מוציאים שכבת זרע לבטלה, "ורוח הבהמה הירדת היא למטה לארץ" — זו היא נשמטן של רשעים, שמחממין עצמן ומוציאים שכבת זרע לבטלה; דבר אחר: "הנחמים באלים" — כל המחמם עצמו ומוציא שכבת זרע לבטלה — חייב מיתה, שנאמר (בראשית לח, ז): "ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימיתהו הוי"ה", וכל המקשה את עצמו, הרי זה עברין, שנאמר (שם): "וירע בעיני ה' אשר עשה" וגו'.

ולכן, מאחר שכבר נכשלת בחטא המגנה הזה, על-ידי שלא שמרת את עיניך, כי הרגלת את עצמך להסתפל על כל אשה העוברת ברחוב, והסתפלת בתמונות תועבה, שעל-ידי-זה חממת את עצמך, ובאת לידי העון החמור הזה, אין לך תקנה, אלא שתמסר את נפשך אליו יתברך, ותבקש ממנו יתברך ברחמים ותחנונים שימחל לך, ובזה שתהיה מוכן ומזמן בכל פעם למסור את נפשך אליו יתברך, על-ידי-זה תזכה לתקן את העון החמור הזה. ובאמת עליך לדעת, אהובי, בני! אשר רבנו ז"ל גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עח), אשר אין שום יאוש בעולם כלל. וכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן קיב): אם אתה מאמין שיכולין לקלקל, תאמין שיכולין לתקן; ולכן מאחר שעשית

מעשה בהמה, ואומרים לך שאין לך חלק לעולם הבא, תקבל על עצמך לעבד את הקדוש-ברוך-הוא בתמימות ופשיטות בלי שום קבול שָׁכר, ותמיד תאמר לו יתברך, שאתה מוכן ומזמן למסור את נפשך על קדוש השם, שדיקא על-ידי-זה? מחל לך הקדוש-ברוך-הוא. ואל תחשב, אהובי, בני! אשר החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, זה חטא, שיכולים לכפר בלי מסירות נפש, למסור את נפשו אליו יתברך, כי כך מובא (תנא דבי אליהו רבה, פרק יח): פּעַם אַחַת הָיִיתִי מְהַלֵּךְ בְּתוֹךְ גּוֹלָה שֶׁל בָּבֶל, וְנִכְנַסְתִּי לְעִיר גְּדוּלָה שֶׁכָּלָה יִשְׂרָאֵל, וְאֵין בָּהּ גּוֹיִים. מִצָּאתִי שָׁם מְלַמֵּד תִּינוּקוֹת אֶחָד, וַיֵּשׁ לְפָנָיו מְאֻתִּים נְעָרִים, שָׂרְבֵן בְּנֵי שְׁמוּנָה-עֶשְׂרֵה וּבְנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה, וּלְשָׁנָה אַחֲרַת חֲזַרְתִּי לְשָׁם, וּמִצָּאתִי אֶת הַתְּלִמִּידִים, וְאֵין רֶבֶן בִּינֵיהֶם, אֶלָּא בֶן אֶחָד בְּלָבָד, שֶׁהוּא הָיָה בֶן בְּנוֹ, שֶׁבִשְׂבִיל מַעֲשֵׂיהֶן מְקַלְקְלִין שֶׁל אוֹתָן נְעָרִים — מֵת רֶבֶן, וּמֵתָה אִשְׁתּוֹ, וּמֵת בְּנוֹ וּמֵת בֶּן בְּנוֹ, וּמֵתוּ כָּל הַנְּעָרִים, שָׂרְבֵן בְּנֵי שְׁמוּנָה עֶשְׂרֵה וּבְנֵי עֶשְׂרִים, וְלֹא נִשְׁתִּירוּ רַק הַקְּטָנִים, וְהָיִיתִי בּוֹכָה וּמִתְאַנַּח עֲלֵיהֶן, עַד שֶׁבָּא אֵלַי מְלֶאֶךְ מִן הַשָּׁמַיִם, וְאָמַר לִי: מִפְּנֵי מָה אַתָּה בּוֹכָה וּמִתְאַנַּח? אָמַרְתִּי לוֹ: וְכִי לֹא אֲבָכָה וְאִתְאַנַּח עַל אֵלוֹ שֶׁבָּאוּ לְיַדִּי מִקְרָא וּמִשְׁנָה, וְעַכְשָׁו הִלְכוּ לָהֶן כְּלֵא הָיוּ? וְאָמַר לִי: יָפָה אַתָּה בּוֹכָה וּמִתְאַנַּח, מִפְּנֵי שֶׁהֵן הָיוּ עוֹשִׂין דְּבָרִים מְכַעְרִין וּדְבָרִים שְׂאִינָן רְאוּיִים, וּמְקַלְקְלִין אֶת

עצמן, ומוציאין שכבת זרע חנם, עין שם. הרי שלף  
לפניך את חמר העון הזה.

ולכן, אהובי, בני! מאחר שאפה ידעת שקלקלת  
עיניך, והסתכלת על נשים חצופות ופרוצות, ההולכות  
חשופות בריש-גלי, כדי להכשיל בני-אדם בעברות,  
ובאת למה שבאת, עקר תקונך הוא להתקרב אל הצדיק  
האמת, שהוא רבנו ז"ל, אשר הוא יורה לך דרך  
התשובה איך לשוב אליו יתברך, אפלו מחטא המגנה  
והמזהם הזה, על-ידי שתרגיל את עצמך לדבר אליו  
יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ותמסר  
את נפשך בתפלתך אליו יתברך, כמאמר ז"ל (תענית ח.):  
אין תפלתו של אדם נשמעת, אלא אם-כן משים נפשו  
בכפו; כי זה עקר השלמות של תפלה והתבודדות,  
שאדם צריך להרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-  
הוא בתמימות ובפשיטות, עד שיהיה מוכן ומזמן בעת  
תפלתו והתבודדותו למסור את נפשו אליו יתברך, ואז  
ימחלו לך כל עוונותיך; כי אין לך דבר העומד בפני  
מסירות נפש, שאדם מוסר את נפשו על קדוש השם,  
ומה גם תשתדל, אהובי, בני! לנסע אל ציון רבנו ז"ל  
בעיר אומן על-כל-פנים פעם אחת בימי חייה, ותתן שם  
פרוטה לצדקה, ותאמר שם את העשרה מזמורי תהלים,  
הנקראים "תקון הכללי", שגלה רבנו ז"ל בשביל תקון

הברית, והבטיח בחיים חיותו עם שני עדים כשרים, אשר אפלו אם עצמו וגבהו חטאיו ופשעיו, אם רק יבא אל ציונו הקדוש, ויתן פרוטה לצדקה, ויאמר שם העשרה מזמורי תהלים, הוא יוציאו מהשואל תחתית ומתחתיו.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! מאחר שכבר חטאת כל-כף, ופגמת בעיניך, עד שבאת לידי החטא המגנה הזה, ראה למסור את נפשך על-כל-פנים להיות פעם אחת בחייהך אצל ציון רבנו ז"ל, ואז נכון לך יהיה בטוח, שבכח הצדיק האמת, שהוא רבנו ז"ל, תזכה לתקן את כל אשר פגמת, ותחזור עם "עינים יפות", שתתחיל להסתפל על עצמך, וכן תתבונן בגדלת הבורא יתברך שמו; כי זה עקר השלמות של התקרבות להצדיק האמת, שפותח את העינים, פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן סז); ועל-כך מי שזוכה להתקרב אליו, זוכה ל"עינים יפות", שנפתחות עיניו, ומתחיל להסתפל על נעם ערבות ידידות זיו שכינת עזו יתברך, וכן מתחיל להסתפל על עצמו, וחוזר בתשובה שלמה, עד שנכלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, ונמחלים כל עוונותיו; אשרי האדם שמכניס את דברי אלו בתוך לבו, ואז טוב לו בזה ובכא לנצח נצחים.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!